

Blauwe Regen (Hechtingsproces -Innerlijk Kind)

‘Blauwe regen’ is de verzamelnaam voor een aantal soorten van *Wisteria* planten. De *Wisteria* heeft als steun een stevige constructie nodig, en is niet zelfhechtend. Ze moet aan of langs muren of over een pergola worden geleid. Een stevig geconstrueerde pergola is nodig. Een volgroeide blauwe regen vertegenwoordigt een behoorlijk gewicht. Wordt de blauwe regen langs een muur geleid, dan zijn flinke haken nodig om de aanbinders eraan vast te maken. De wortels van een *Wisteria* groeien door zich, ofwel met de klok mee, ofwel tegen de klok in, rond hun supportsysteem te wikkelen. Ze kunnen zo ver als 20 cm boven de grond uitkomen, en zich 10 meter in de breedte verspreiden. Na de aanschaf en het planten moet blauwe regen worden ‘opgeleid’.

Lichtblauw is bij uitstek de kleur van onbegrensde ruimte. Lichtblauw kan ons weer ‘lucht’ geven. Jung vertelt dat hij als jongeman tijdens een aanval van kroep waarbij hij het gevoel had te zullen stikken, werd gekalmeerd door een droom over oplichtende blauwe cirkels. Lichtblauw voert ons naar de eeuwigheid. Donkerblauw, daarentegen, staat voor uniformiteit, eenvormigheid, beklemming, inperking en soms depressiviteit. Bij dissociatie ervaren sommige cliënten een lichtblauwe atmosfeer. Als dingen te pijnlijk worden, kan lichtblauw soms duiden op het weglopen voor moeilijkheden. Een cliënt beschreef het onlangs als “Weg, de blauwe hemel in.”

Wij mensen zijn geneigd onze ervaringen te koppelen aan materiële of immateriële gegevens, die secundair in relatie tot de actualiteit van de ervaring. Een voorbeeld is, dat wanneer iemand aan zijn overleden grootvader denkt, hij in het Hier en Nu nog steeds zijn pijp kan ruiken. Voor mijn goede vriend Mark is de Blauwe Regen een persoonlijke herinnering aan een eed die hij en zijn vrouw jaren geleden hebben afgelegd. De eed omvatte een belofte om de wereld te zien door de ogen van een kind. Een synoniem voor ‘De wereld door kinderogen zien’ is Onschuld. Het in staat zijn om vreugde en onvoorwaardelijkheid te ervaren, en om simpliciteit, openheid en nieuwsgierigheid te herkennen als zijnde een paar van de belangrijkste pilaren des levens.

Voor sommige kinderen, echter, is vreugde geen vanzelfsprekendheid. Voor deze kinderen zijn simpliciteit en onvoorwaardelijkheid schaars, en hun onschuld is hun bruut ontnomen. Zij zijn geneigd, vanwege externe invloeden, om in mindere mate boven de grond uit te groeien en zich ook in de breedte te manifesteren. Derhalve, de wereld met kindertelijke ogen bekijken, zou ook het zien van de horror, de pijn en de angst die kinderen ervaren moeten omvatten. En het zien van Onrecht in de zin van het woord, zonder de mist die hierover kan ontstaan wanneer we onszelf vanuit volwassenheid gaan ervaren. Dit houdt in aan de ene kant heel erg verbonden te zijn met het eenheidsgevoel, en aan de andere kant de mogelijkheid te hebben tot het onderscheiden van en differentiëren tussen emoties en het gedrag.

Onlangs deed een kind me iets heel belangrijks beseffen. Haar manier om haar trauma te integreren was om door de regen te rennen, zodat ze helemaal nat werd en alles van haar kon afspoelen. In de plassen springen en rondjes te draaien met je gezicht omhoog en je armen gespreid. Ik betrapte mezelf erop dat mijn eerste, innerlijke reactie, die ik niet kenbaar maakte, was: ‘Laten we wachten tot de regen wat minder wordt’. Het ging uiteraard om een ‘ingebeelde’ regenbui, maar blijkbaar was er binnenin mij een bepaalde remming aanwezig om me te laten gaan. Ik deed echter toch mee. En er viel een last van me af waarvan ik niet eens in de gaten had dat die er was: Mijn zwangerschap verloopt tot op heden voorspoedig, er zijn geen complicaties en mijn kindje groeit goed. Maar de externe pergola’s van het (samengestelde) gezin waarin ik ben opgegroeid, en waaraan ik me nog steeds wil optrekken, blijken veel minder sterk te zijn dan dat ze lijken. Van ‘supportsystemen’ is niet tot nauwelijks te spreken. Mijn vader, mijn broer en zus in mijn ogen heel koeltjes gereageerd op het nieuws van mijn zwangerschap, en hebben ze niks van zich laten horen gedurende het grootste gedeelte van de dikke-buiken-periode. Ik ervaar dat als een groot gebrek aan interesse, en heb het daar best moeilijk mee.

Het in eerste instantie niet door de regen durven rennen staat in mijn geval synoniem voor het niet willen loslaten van bepaalde verwachtingen, verlangens en behoeften die ik projecteer op mijn familie. Immers, ik heb mijn hele leven lang al compromis gesloten (ik was een typisch kind met een baan), wanneer komt er nou eens wat van hen uit? Als adoptiekind is mijn hechtingsproces verstoord geweest. De pergola’s en supportsystemen waaraan ik me vastklampte om te kunnen groeien, en vooral, om te kunnen *zijn* waren er wel, maar steeds van korte duur. Ik voelde het als *mijn recht* om gesteund te worden, om (be)geleid te worden, om, als baby fysiek en als volwassene

emotioneel en spiritueel, gevoed te worden. Om begrip en aandacht te ontvangen van mijn familie, zonder dat ik daar zelf eerst om moest vragen. Om *geliefd* te zijn, iets wat dierbaar is en waardevol.

Door de regen rennen en dit van me af laten glijden, zou betekenen dat ik deze verlangens zou moeten aanvaarden als irrationeel. In de zin van: Het zit er niet in. Het is, binnen de contouren van deze familie, waarvan ik aanvankelijk de verwachting had dat ze mij dit wilde meegeven, (want, waarom zou je anders een kind adopteren) een *onredelijke* eis. Ik verwacht iets van hen wat zij niet in zich hebben om te geven. Wat zij zelf niet herkennen, en wat voor hen evenmin vanzelfsprekend is, binnen hun eigen beleving en ervaring.

Dat is een groot inzicht. Een pijnlijk inzicht. Maar wel een *noodzakelijk* inzicht.

Het is op de een of andere manier een *verlies*, maar ook een groot geschenk. Want, nu, door mijn eigen zwangerschap, mijn huwelijk en de vrienden en kennissen die ik om me heen heb en die mij *wel* steunen, heb ik nu de kans om zelf de familie te creëren die ik altijd gemist heb. Ik heb nu zelf de kans om als moeder / ouder / opvoeder mijn kind een ander gevoel mee te geven. Want voor mij is dit *gegeven wel* herkenbaar, vertrouwd en vanzelfsprekend. De cyclus transformeert dus met mij. En, mijn innerlijk kind dat hunkert naar aandacht en support van haar familie, zal op die manier ook geheeld worden, en ervaren dat het *wel* mogelijk is om een liefdevol gezin te vormen en dat optimaal te mogen ervaren. Sinds het kosmische rennen door die regenbui, zie ik de wereld, behalve door ofwel mijn volwassen ogen, ofwel de ogen van mijn ongeheeld innerlijk kind, ook steeds meer door de ogen van mijn *helend innerlijk kind*, die de transformatie naar volgroeiheid doormaakt.

De wereld zien door de ogen van een kind is niet zo heel anders dan de wereld zien door de ogen van een volwassene. Want, zijn we niet allemaal nog kinderen? Is onze vreugde, onze mogelijkheid lief te hebben en onze onschuld niet nog steeds diep binnenin ons *geworteld*? Wellicht verweven met polaire tegenliggers, omvat door pergola's en muren van buitenaf, maar in de *wortel*, is dit niet onze ervaring? Zijn we, op een bepaalde manier niet allemaal blauwe regen? Kunnen we niet allemaal groeien door, met de klok mee of tegen de klok in, ons hechten aan de aanwezige steunpilaren? En, wanneer we onze focus en energie erop richten, kunnen we dan niet allemaal hoog boven de grond en in de breedte uitgroeien, letterlijk en figuurlijk? Is onze 'eed' niet simpelweg datgene te zijn wie we zijn, zo goed en kwaad als we kunnen? Om de simpliciteit te hervinden om ons te laten geleiden in een vaak verwarrende en tweeledige wereld? Om open en nieuwsgierig te zijn op onze weg, waartoe het ons ook moge leiden?

En, reizen we niet gehuld in Onschuld, wanneer ons proces ons vanuit onze kiem oproept om heel hard door de regen te rennen en in de plassen te springen?